

MADAM ODELLA

Són les cinc de la matinada. La policia, acaba de detindre a una secta, que durant els dos últims mesos, ha captat xiquets d'entre 13 i 16 anys, amb el propòsit que aquests acaben amb les vides dels seus progenitors i aporten tots els estalvis familiars per enriquir-se.

Set i mitja del primer dilluns de març. Zachary, porta dos hores despert al llit, pensant com transcorrerà aquest dia, ja que des que va canviar a aquest institut, les coses per a ell, no han anat massa bé. No és ni de lluny el millor estudiant i desgraciadament, els seus companys es claven amb ell tots els dies. Al principi, les bromes no li afectaven, però amb el pas de les setmanes, aquestes s'han anat convertint en insults racistes i en baralles. A més a més, no estima gens als seus pares adoptius, cosa que fa que la situació empitjore.

Zachary Wessels, és un adolescent sud-africà de 14 anys. Els seus pares van faltar quan ell només en tenia 4, com a conseqüència d'un virus, contra el qual no hi havia vacuna al país on vivien. Va créixer en un orfenat amb molt pocs recursos, fins als 10 anys, quan una família canadenca va adoptar-lo. Hui en dia, viu a Toronto amb els seus tutors legals, en un barri adinerat.

Després de desdejunar i d'endrecar-se en silenci, l'adolescent ix de casa en direcció a l'escola. És hivern i una tempesta que ha tingut lloc la darrera nit, ha cobert tots els carrers d'una espessa neu. Aquest fet, ha impedit que l'autobús escolar, pugui realitzar l'itinerari diari i ha obligat als alumnes a anar a peu a classe. Es troba immers als seus pensaments quan, de sobte, s'adona que si continua en eixa direcció, es toparà amb els especimens de l'institut, que únicament es dediquen a amargar-li la vida i que ara mateix, es troben fent ximpleries a l'altre extrem del carrer.

Com que no pretén començar el dia malament, Zachary, decideix agafar un altre camí, que és més llarg i sinuós, però sens dubte, porta al mateix lloc. Sense pensar-ho dues vegades, s'endinsa entre edificacions i negocis quasi desconeguts per a ell. Pel camí, comença a observar coses prou estranyes, però la que més li crida l'atenció, és un pòster gegant de color groc, amb una inscripció que diu:

"Penses que la teua vida no pot anar a pitjor? Estàs fart de tots els assetjadors del col·legi? O pot ser, has discutit amb els pares? Si és així, no dubtes i crida ara mateix al telèfon que trobaràs més avall... Forma part del grup "Madam Odella"; estarem al teu costat, per a ajudar-te!"

En acabar de llegir el text, el jove, trau el mòbil de la butxaca i fa una fotografia als dígitos impresos al full. Després, mira el seu rellotge i observa, que solament li queden onze minuts per a arribar a temps a la seua destinació, cosa que fa, que el seu pas siga més ràpid que abans.

Ja a la porta de l'institut, Zachary, s'adona que Elliot, el saluda efusivament. Elliot Bassett, és un xiquet de la seua edat. No té amics i com és una mica impertinent, sempre va seguint-lo a totes parts. A més a més, es claven amb ell tots els dies, cosa que fa, que se senta prou identificat amb el seu company. En canvi, l'africà, pensa que és un friki total i prefereix quedar-se a soles abans d'anar amb aquest individu. No obstant això, és l'única persona que sembla estimar-lo i després de pensar-ho moltes vegades, decideix aprofitar-se.

Per a finalitzar un llarg i probablement el pitjor dia de sa vida, l'adolescent trau el telèfon de la motxilla. Amb llàgrimes als ulls, el col·loca a carregar i ficat al llit, roman desesperat, que el procés arribe a la fi. Una vegada al 100%, l'agafa, introdueix la contrasenya i tecleja el nombre de telèfon que ha fotografiat pel matí. Acte seguit, una veu femenina, sensual i molt tranquil·la, s'escolta a l'altre costat. Un quart d'hora més tard, la conversa ja ha acabat.

Fa temps, que no acudeix a un acte tan important per a ell com aquest, pel que vol anar impecable. El xiquet, decidida però silenciosament, es dirigeix cap al bany. Una vegada allí, obri l'aixeta i quan l'aigua es troba al seu punt, agafa la pastilla de sabó i es renta la cara, que amb tot el que ha plorat, es troba bastant bruta. En acabar, es pentina els cabells i torna al seu dormitori, on obri l'armari i es decanta per una samarreta, uns pantalons negres i una dessuadora del mateix color.

Quan acaba d'endrecar-se, Zachary es dirigeix cap a la porta principal. Són les dotze menys vint de la nit i els seus pares es troben ja al llit. Sense fer soroll, introdueix les claus al pany d'aquesta i observant la foscor de la nit i penetrant en una espessa boira, emprén el rumb cap al carrer acordat amb Madam Odella. Pel camí, passa pel portal d'Elliot i un calfred recorre el seu cos. Accidentalment, un paper amb una direcció escrita, cau a terra, clavant-se a la catifa de l'entrada.

(Madame Odella)

Després de tres dies sense cap notícia de l'amic, Bassett, comença a preocupar-se. En arribar de l'institut, s'agenolla a l'entrada de sa casa per a deslligar-se les sabates. De sobte, s'adona, que al peu dret se li ha enganxat un paper que porta una inscripció; l'agafa amb curiositat i el llig atentament. A poc a poc, la seua cara es va transformant, ja que al petit full que sosté entre les seues mans, s'observen una adreça escrita a mà i la inconfusible cal·ligrafia del seu company Zac. Minuts més tard, quan reacciona, aconsegueix pensar que és prou estrany no tindre cap notícia de Wessels i trobar sense previ avís, un paper, amb una direcció que no coneix.

Transcorregudes quatre hores i havent dinat ja, el canadenc agafa una altra vegada el full que tant li ha impactat, el doblega i l'introdueix a la motxilla, seguida d'un còmic "Edició Limitada" del Capità Destí. Acte seguit i seguit d'una portada, comença a caminar cap a casa d'un conegut. Com que viu molt a prop, només tarda a arribar sis minuts. Després de trucar i d'esperar una estona, un jove que sembla poc major que ell, obri la porta i saluda alegrement al xic, al mateix temps que la seua gata Renata, ix disparada cap a ell.

Luca Collins, és un adolescent provinent de Gal·les, que té 16 anys. Té una malaltia que li impedeix caminar, pel que sempre es mou amb una cadira de rodes. Aquest fet, li ha impedit des que era menut, eixir al carrer sovint. Coneix a Elliot, perquè tots dos són uns fanàtics dels superherois. A més a més, queden moltes vesprades i tenen l'hàbit de prestar-se llibres.

Quasi abans d'endinsar-se a la llar, Bassett, li comenta al britànic el que li ha ocorregut al migdia. Després d'examinar el full detalladament, Luca s'apropa a l'ordinador i introdueix l'adreça. Aleshores, un munt d'entrades apareixen a l'ordinador, d'entre les quals, decideix escollir una que li crida l'atenció. Uns segons més tard, a la pantalla, apareix una fotografia d'una casa amb un cartell, anunciant el negoci d'una quiromàntica. Més avall, s'observa una imatge d'una dama amb els cabells blancs i arrissats, d'ulls negres com el carbó, que somriu maliciosament i que sembla amagar algun secret amb la mirada.

En veure la dona, Collins intenta fer memòria i endevinar, per què eixa cara li resulta tan familiar. Al cap d'un temps reflexionant, el jove explica a l'amic, que la persona que apareix al monitor, és Madam Odella, una vident que fa anys va crear una secta al Regne Unit, per captar xiquets confiats i així poder fer-se amb els diners de les famílies. Finalment, va ser detinguda, jutjada i després de ser condemnada a cinc anys de presó, va fugir del país.

Res més obtindre aquesta informació, Elliot comprén que Zachary, ha decidit formar part de la societat d'Odella, ja que la seua situació és crítica i ell pensa, que en aquest lloc l'ajudaran.

Una vegada revelada la seua hipòtesi al company i sense pensar-ho dues vegades, el canadenc i el britànic, opten per cridar a la policia. Marquen amb impaciència els dígitos d'emergències i amb una rapidesa descomunal, una veu ronca, parla a l'altre costat de la línia. L'agent, exigeix tota la informació necessària i més tard assegura, que el cas es troba en bones mans. No obstant això i com que mai han presenciats un fet tan al·lucinant, decideixen viure la detenció en directe.

Després d'una aparatosa però ràpida eixida, Bassett, immers en una complicada carrera, espenta la cadira de rodes de Luca. Són les huit de la vesprada i fa hores que al carrer ja no hi ha llum. A més a més, uns núvols impertinents, descarreguen aigua amb força i sense descans. Amb les presses, ningú s'ha adonat, que Collins únicament va atapeït amb un barnús verd fosc. Però pel que sembla, ara això no és el que més importa, sinó arribar abans que els agents.

Passats tretze minuts, arriben exhaustes a la seua destinació. En eixe precís moment, un xic sud-africà, ix amb dificultat per una finestra posterior i s'apropa a ells amb llàgrimes als ulls. Quan es troba a l'altura dels adolescents, esbossa un somriure i més agraït que mai, abraça a Elliot, que li torna el gest. Mentrestant, un Seat Kent 408, amb una patrulla de policies dins, aparca davant de l'habitatge d'on ha eixit Zachary i colpejant ben fort la porta, criden amb veu penetrant:

- "Policia, Policia! Obriu la porta! Queden detinguts per ordre de la llei!"